

## Ομιλία στο Αποστολικό ανάγνωσμα της ΚΑ΄ Κυριακής (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 19 Οκτωβρίου, 2018

(Γαλ. 2, 16-20)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ δὲν εἶναι σαφὴς ἀπὸ κάθε ἄποψη, καὶ νομίζω ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο νὰ προβληματιστοῦμε πάνω σ' αὐτήν. Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ὑπῆρξε ἕνας ζηλωτὴς τοῦ νόμου, πολὺ αὐστηρὸς μαθητὴς τῆς Συναγωγῆς, ὑπογραμμίζει εἶναι ὅτι κάνοντας ἀπλὰ τὰ πράγματα ποὺ προστάζει ὁ νόμος δὲν σωζόμαστε, ἐπειδὴ σωτηρία δὲν σημαίνει νὰ εἶναι κάποιος δίκαιος, νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· «ἔκανα ὅ,τι πρόσταξες», ἀλλὰ σωτηρία σημαίνει νὰ ἔλθουμε σὲ τέτοια σχέση μὲ τὸ Θεὸ ὥστε, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε ξανὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ Νόμος θὰ πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν καρδιά μας, μέσα μας, νὰ εἶναι ἡ ἴδια μας ἡ φύση. Ἀπλὰ τὸ νὰ τηροῦμε τὸν νόμο μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει δίκαιους ὑπὸ τὴν ἔννοια ὅτι θὰ ἔχουμε κάνει ὅ,τι μᾶς ἔχει δοθεῖ σὰν ἐντολή, καὶ θὰ μᾶς ἔχει φέρει στα σύνορα τῆς ζωῆς.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ ἐννοοῦσε ὅταν σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ὁ Νόμος εἶναι ὅπως ἕνας δάσκαλος. Γνωρίζουμε τι εἶναι ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴν συνηθισμένη μας ἐμπειρία· εἶναι κάποιος ποὺ, ὅταν εἴμαστε μικροὶ μᾶς παίρνει, μᾶς διδάσκει βῆμα βῆμα μέχρι νὰ γίνουμε ἀρκετὰ ὄριμοι γιὰ νὰ κάνουμε χωρὶς ἐκεῖνον καὶ νὰ γίνουμε ἱκανοὶ, μὲ ὄριμο καὶ ὑπεύθυνο τρόπο, νὰμποῦμε στὴν ζωὴ ποὺ ἀνοίγεται μπροστὰ μας. Τέτοιος ἦταν ὁ Νόμος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· βάζοντας σὲ πειθαρχία τοὺς Ἰσραηλίτες, καὶ ὄλους ἐκείνους ποὺ ἔμπαιναν κάτω ἀπὸ τὸν Νόμο, τοὺς προετοίμασε ὄλους νὰ ἔλθουν στὸ σημεῖο ν' ἀναλάβουν πλήρη τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ζωὴ.

Καὶ τότε, ἔρχεται ὁ Χριστὸς. Ὁ Χριστὸς μᾶς δίνει ἐπίσης ἐντολές, ἀλλὰ ἔχουν ἄλλη ποιότητα. Ὁ ἴδιος λέει ὅτι ὅταν θὰ ἔχετε φέρει εἰς πέρας ὅ,τι σᾶς ἔχω πεῖ, ν' ἀναγνωρίσετε, νὰ ὁμολογήσετε ὅτι παραμένετε ἀκόμη ἀνάξιοι ὑπηρέτες. **Ἐπειδὴ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, τὸ μυστήριον τῆς ἐλευθερίας δὲν βρίσκεται στὸ «πράττειν» ἀλλὰ στὸ «γίγνεσθαι».**

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς τῆς Χριστιανοσύνης γράφει ὅτι **ὑπάρχουν τρεῖς τρόποι γιὰ νὰ εἴμαστε ὑπάκουοι στὸν Θεὸ** : κάποιος μπορεῖ νὰ ὑποτάσσει

τὸ θέλημα τοῦ ἐξαιτίας τοῦ φόβου τῆς τιμωρίας, ἄλλος μπορεῖ νὰ ὑπακούει ἐπειδὴ ἐλπίζει νὰ ἀνταμοιφθεῖ, κάποιος μπορεῖ νὰ εἶναι **δοῦλος ἢ μισθωτός**. Ἀλλὰ καμιά ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταστάσεις δὲν μᾶς φέρνει κοντὰ στὸν Διδάσκαλο μας. Ὑπάρχει μονάχα ἓνας τρόπος ποὺ κάνοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ τρόπος γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσεις μαζί Του: εἶναι ἡ συμπεριφορὰ ἐνὸς **γιοῦ** ποὺ τόσο ἀγαπάει, τόσο τιμᾷ τὸν Πατέρα του ὥστε κάθε λόγος Του, κάθε συμβουλή, κάθε ἐντολή, κάθε παράδειγμα εἶναι γι' αὐτὸν δρόμος πρὸς τὴν ὠριμότητα, ἓνας τρόπος γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὰ ὁ ἑαυτὸς του, μὲ τὸ νὰ γίνεται κάτι περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶναι ὅποιαδήποτε δεδομένη στιγμή. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

**Ἔφερε σ' ἐμᾶς τὸν νόμο τῆς ἐλευθερίας**· ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν εἴμαστε πιά δοῦλοι μισθωτοί, **καλούμαστε νὰ γίνουμε υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Ὑψίστου**. Αὐτὸ θέλει νὰ πεῖ ὁ Παῦλος ὅταν λέει ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ κάποιο τρόπο καταργεῖ τὶς ἐντολές, τὸν Νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀλλὰ δὲν καταλύει τὸν Νόμο, δὲν ἀμαρτάνει ἀπέναντί του - τὸν ὑπερβαίνει μὲ τὸ νὰ εἶναι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ζωὴ ποὺ ἀνοίγεται μπροστὰ μας ὅταν ἔχουμε φτάσει στὸ σημεῖο ποὺ ἓνας ὁδηγὸς, ἓνας ἀνθρώπινος ὁδηγὸς, ἓνας ὁδηγὸς ποὺ ὑπόκειται στὴν ἀμαρτία δὲν εἶναι πλέον ἀρκετός.

**Τί ἐννοεῖ ὁ Παῦλος ὅταν λέει ὅτι δὲν ζεῖ πλέον ἐκεῖνος - ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς ποὺ ζεῖ μέσα του;** Ὅλοι μας γνωρίζουμε κάτι πάνω σ' αὐτό: ὅταν σεβόμαστε πολὺ κάποιον, ὅταν ἀγαπᾶμε κάποιον, ταυτιζόμαστε μὲ τὸ ἄλλο πρόσωπο στὴν σκέψη, στὴν καρδιά, στὴν θέληση, στοὺς τρόπους του - ὄχι ὅτι μιμούμαστε τὸ ἄλλο πρόσωπο, ἀλλὰ προσπαθοῦμε νὰ τὸ συναγωνιστοῦμε, νὰ γίνουμε ἄξιοί του. Καὶ αὐτὸ ἐννοεῖ ὁ Παῦλος. Ἀνακάλυψε τὸν Χριστὸ σὰν τὸν Θεό του· τὸν ἀνακάλυψε σὰν τὸν δάσκαλο τῆς ζωῆς, τῆς αἰώνιας ζωῆς ποὺ ἔχει ξεκινήσει στὴν γῆ στὶς καρδιές ἐκείνων ποὺ ἀνακαλύπτουν ποιὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ Χριστός, καὶ ἐκείνων ποὺ γίνονται ἀγγελιοφόροι Του, ἢ ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς Οὐράνιας Βασιλείας, ἄνθρωποι ποὺ τοὺς στέλνει στὸν κόσμο γιὰ νὰ φέρουν μῆνυμα ἀπελευθέρωσης.

Τὸ γνωρίζουμε ἐπίσης κατὰ περιόδους ἀπὸ παραδείγματα τῆς ζωῆς μας καὶ τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Θυμᾶμαι ἓναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ ἓνα στρατόπεδο συγκέντρωσης ὅπου ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ συνεχιζόμενων δεινῶν ἦταν τὸ μερικὸ του καὶ μοῦ εἶπε· *«τὴν στιγμή ποὺ ἀπελευθερώθηκα, συνειδητοποίησα ὅτι ξαναγεννήθηκα· ὅ,τι εἶμουν εἶχε πεθάνει στὸ στρατόπεδο· ἡ καινούργια ζωὴ ποὺ μοῦ δόθηκε ἦταν ἓνα δῶρο, καὶ δὲν ἦταν δική μου, ἦταν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔπρεπε νὰ ζήσω ἔτσι ποὺ ὁ Θεὸς θὰ ζοῦσε μέσα μου, θὰ ἐνεργοῦσε μέσα ἀπὸ μένα, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι τὰ μάτια Του, καὶ τ' αὐτιά Του, ἢ συμπόνοια, ἢ ἀγάπη καὶ ἢ ἀλήθεια Του»*. Συμβαίνει ἐπίσης σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔρχονται στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου, γνωρίζοντας ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνουν καὶ γιὰ κάποιο ἀνθρώπινα ἀκατανόητο λόγο, θεραπεύονται. Μερικοὶ τὸ ξεχνοῦν, ἀλλὰ μερικοὶ συνειδητοποιοῦν ὅτι ἂν τώρα εἶναι ζωντανοί, δὲν εἶναι ἐξαιτίας τῆς δύναμης τῆς δικῆς τους ζωῆς, δὲν πρόκειται γιὰ τὴν συνέχεια τῆς

προηγούμενης ζωής τους - είναι μιὰ νέα ζωή που τους προσφέρεται, και αὐτὴ τὴ νέα ζωή πρέπει νὰ τὴ ζήσουν με νέους ὄρους, με τοὺς ὁποίους δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὴν ἔχουν ζήσει.

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ' αὐτὸ, ἐπειδὴ ὅλοι μας συνεχῶς ἐπαναλαμβάνουμε στὶς λιτανείες μας· «ἄς παραδόσουμε τον ἑαυτὸ μας, καὶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ὅλη τὴ ζωή μας στὸν Χριστὸ, τὸν Θεό μας». Συχνὰ τὸ σκεφτόμαστε αὐτὸ σὰν νὰ λέγαμε· «ἄς στραφοῦμε σὲ Ἐκεῖνον γιὰ νὰ ἔχουμε ἀσφάλεια, ἄς θέσουμε τὴ ζωή μας στὴν φροντίδα Του, ἄς ἐγκαταλείψουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας σ' Ἐκεῖνον ὑπολογίζοντας νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ κάθε ἀντιξοότητα». Δὲν ἔχει ὅμως αὐτὴ τὴ σημασία· σημαίνει ὅτι γενναϊόδωρα, με θάρρος, με ὅλη τὴν καρδιά, με μιὰ θέληση που ξεπερνᾷ τὸ θέλημα μας νὰ κάνουμε τὸ καλὸ καὶ τὴν ροπή μας πρὸς τὸ κακό, λέμε στὸν Χριστό· **δὲν θέλω νὰ ζήσω τὴ ζωή μου - θέλω νὰ ζήσω τὴ δική Σου ζωή!** Δὲν θέλω νὰ ζήσω σύμφωνα με τοὺς δικούς μου κανόνες - θέλω νὰ ζήσω σύμφωνα με τὸ θέλημα Σου!»

Αὐτὸ ἦταν που ὁ Παῦλος ἀντιλήφθηκε ὅταν συνάντησε τὸν Χριστὸ καὶ ἀνακάλυψε ὅτι Αὐτὸς που ἐπρόκειτο νὰ καταδιώξει, νὰ καταστρέψει, ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ που ἔγινε Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καθένας μας θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχει κατανοήσει καιρὸ πρὶν, ἐπειδὴ ὅλοι μας ἔχουμε βαπτιστεῖ στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· ἐπάνω στὸν καθένα μας διαβάστηκε ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου που λέει ὅτι πεθαίνουμε στὸν δικὸ Του θάνατο, καὶ στὴν δική Του ἀνάσταση θὰ ἐγερθοῦμε ξανά, ὅτι πεθαίνουμε γιὰ ὅ,τι δὲν εἶναι ἄξιο τῆς θείας κλήσης μας. Καὶ τώρα, με μιὰ πράξη θέλησης καὶ πίστεως που εἶναι πράξη ὑποταγῆς καὶ ἐμπιστοσύνης, σκοπεύουμε νὰ ζήσουμε τὴ ζωή τοῦ Χριστοῦ ἔτσι που ἡ ζωή Του θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαποτίσει, νὰ μᾶς πληρώσει, νὰ μᾶς ἀποκαλύψει ὅ,τι θὰ πρέπει νὰ γίνουμε, ζώντας με πίστη, με θάρρος, τὴν παρουσία καὶ τὴν ἀποκάλυψή Του στὸν κόσμο.

Ἄς σκεφτοῦμε ξανά και ξανά αὐτὸ τὸ μπερδεμένο κείμενο τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς Γαλάτες, γιὰ **νὰ δοῦμε ποῦ ἀνήκουμε**· καὶ ἂν δὲν ἀνήκουμε ἐκεῖ ὅπου ἡ θεία μας κλίση μᾶς καλεῖ νὰ εἴμαστε, ἄς πάρουμε τὴν ἀπόφαση, ν' ἀναλάβουμε τὸν ἑαυτό μας, καὶ νὰ τὸν θέσουμε στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

(Πηγή και Απόδοση κειμένου: [agiazoni.gr](http://agiazoni.gr))